

ZIUA 3.

Miercuri, 19 iulie

Am dormit și azi noapte, legănați și neîntreruși de nicio alarmă. Mi-ar fi plăcut să îmi deranjeze somnul un urs...

În lipsa animalelor sălbatice, sunt mai atent la oameni și la comunitatea care deja s-a creat aici. Cum noapte e și ziua, de multe ori te fură peisajul și nu știi că trebuie să te culci. Deci pot spune, fără să exagerez, că stăm împreună zi și noapte. Camerele noastre de ștrumfi sunt suficient de bune pentru somn și citit, dar sufrageria rămâne locul unde ne petrecem mai tot timpul. Aici mâncăm, edităm, ne bem cafeaua, ținem ședințe, răsfoim albumele foto de pe raftul navei.

Cel mai mult timp l-am petrecut cu Rebin, un irakian mutat în Norvegia la 12 ani. E cu vreo 5 ani mai mic decât mine, dar are o energie cum eu n-aveam nici la 20. Face un documentar pentru țara lui și e a șasea oară când vine în Svalbard, cu speranța că va găsi urși polari, cele mai importante personaje din film, dar pe care nu le-a întâlnit până acum. L-am spus să stea fără griji cât timp e cu mine (i-am povestit apoi toate pățaniile mele de fotograf norocos). El e cel care și-a stricat drona ieri. Azi, inspirat de bunătatea chinezului, m-am oferit și eu să-i dau drona mea oricând are nevoie.

Despre chinezi nu știu mai nimic. Azi am realizat că sunt un grup organizat și au venit cu Nanzi, ghidul lor. Pare că nu prea vorbesc engleză. Noi ne mutăm mai mereu de pe o canapea pe alta, dar ei și-au păstrat mereu locul, la aceeași masă. Nu le știu prea bine cultura, dar nu am putut să nu observăm că, deși mâncarea de aici e senzațională, și-au adus în bagaj pliculețe cu diverse sosuri și au fiert noodles, care, pentru ei, par să meargă mâncați cu orice. Azi au jucat cărți și au făcut multe genuflexiuni - pedeapsa pierzătorilor.

Fotografic vorbind, nu știu cine și ce face. Am tot auzit-o pe Jeanette (organizatoarea) că Erlend (ghidul) face fotografii spectaculoase, dar cum el e cel mai tăcut dintre toți, probabil nu o să descopăr curând dacă-i așa. În schimb, am trecut azi pe lângă Hege când se uita la niște imagini făcute în alți ani și mi-a picat fața. Cred că în tot Instagramul nu am văzut o fotografie mai spectaculoasă cu o balenă, așa cum este a ei. Despre Hege, nu știu decât că e norvegiancă și că i-a murit mama de curând, iar cu banii moșteniți a hotărât să vină în expediție. Este o doamnă mai în vârstă decât mine, mereu cu zâmbetul pe buze. Are un răs sincer și, oricât de clișeic ar părea, sună fix ca niște clopoței. Azi m-a întrebat dacă așa tare vorbim noi mereu, că-i vine să-și bage mâinile în urechi când stăm toți la masă. Am vorbit în numele meu și i-am zis că, într-adevăr, în Balcani e destul de comun să vorbești tare chiar și când nu e nevoie. După masă, tot în spirit de glumă, m-a întrebat dacă e nepolitic să le spună chinezilor să tragă ușa după ei, că s-a săturat să o tot închidă ea. Ce-i drept, la cât e de grea ușa asta de fier și la cât sunt ei de mici, înțeleg prea bine că e un efort.

În contrast cu Hege este Eli, o altă doamnă norvegiancă, dar mult mai ursuză. E ieșită la pensie și de profesie „sleep researcher”. Sunt curios ce concluzii are după o viață de studiat somnul, mai ales că a fost și în Antarctica. Dacă-mi aduc bine aminte, cu ea am făcut cunoștință prima oară când am pus piciorul pe Origo. Mi-a povestit atunci că tocmai se întorsese dintr-un hike lung pe munții din Longyearbyen, cei care se vedeau și de la fereastra hotelului și mi se părea un efort doar să-i privesc. Când am auzit că-i norvegiancă, m-am lăudat repede că am citit și eu Jurnalul expediției lui Nansen, unul dintre pionierii explorărilor polare. Și cel după care, probabil, s-a inspirat Cezar Petrescu când l-a botezat

pe ursul nostru, pentru că „Fram” s-a numit vasul lui Nansen, construit în 1892, iar numele înseamnă „înainte”.

Îmi place programul nostru cu mese fixe, pe care le aștept ca un copil cuminte. Doar că astăzi, cina noastră a fost întreruptă de un eveniment special. „Polar bear, polar bear”, am auzit strigând peste tot, de parcă aş fi fost în Piața Sudului și auzeam „țigări, țigări”. A început să-mi bată inima ca în cabinetul doctorului și am tulit-o în cameră să mă echipez. Mi-am dat seama că tot nu am primit costumul, așa că mi-am luat hainele mele groase.

Când să ies pe ușă, o văd pe Jeanette în prag, cu costumul meu. Mă dezbrac, mă îmbrac iar. Sunt ca un eschimos. Iau rapid rucsacul foto și plec să stau la coadă pentru zodiac, ca să îmi asigur un loc bun. „Vesta de salvare unde-ți e?”, o aud pe Jeanette. Simt cum mă iau căldurile. Rezolv și problema asta și reușesc să mă urc printre primii în barcă.

De la distanță vedem că sunt doi urși, preocupați de o bucată mare de carne. Ne apropiem cu grijă și stăm pe loc când unul dintre ei face un pas în spate. În câteva clipe se obișnuiesc cu prezența noastră și își continuă siesta. Avem în față o mamă cu un pui de vreun an jumătate. Mă bucură să-l văd dolofan și bine făcut, aproape la fel de mare ca mama. Or fi avut des norocul de morse așa grase ca asta? Știu că pot devora la o singură masă între 35 și 70 de kilograme. Și e normal să înfulece așa, cât timp iarna găsesc greu hrană și sunt nevoiți să reziste chiar și 6 luni fără.

Par să fie destul de independenți. Puiul își vede de treabă fără să privească prea mult spre mamă. Oare simte că în curând se vor despărți definitiv? Oare ea se desprinde ușor-ușor de el sau îl lasă deodată singur? Cum nu știu povestea, aleg varianta care-mi place mie. Mă uit la pui cum se linge ca o pisică. Nu cred că îi place nici lui să-i agațe carnea de lăbuțe sau să aibă blana roșie de sânge. Își curăță fiecare centimetru cu grijă și mișcări atente, cât timp mama încă se mai înfruptă cu morsa.

Las un moment aparatul jos, ca să-i pot privi cu ochii mei. Am visat mult la momentul ăsta și sunt recunoscător pentru orice clipă petrecută aici, atât de aproape de ei. Sper ca, în tot ecosistemul ăsta, să le dau și eu animalelor măcar un strop din cât îmi dau ele mie.

M-am chinuit să fotografiez cât mai aproape de apă, aplecat peste zodiac, ca să am în prim plan un blur frumos albastru, cu mici valuri de la mișcarea bărcii. Dar scena, peisajul și lumina nu mă ajută deloc. Știu că nu o să fie nimic senzațional în fotografii, dar de data asta chiar nu mă oftic. E ok și cu urșii pe pământ, n-are nimic dacă sunt murdari de la cină, și nu mă supără nici măcar colierul mare și urât de la gâtul mamei (înțeleg că e pentru monitorizarea lor) sau bucățița de blană care-i atârnă la ureche ca un cercel pus strâmb. Pare-se că de curând s-a bătut cu cineva, fiindcă i-am văzut și rana pe partea stângă.

Am stat mai mult decât mi-aș fi imaginat cu ei și mă bucur că nu i-am stresat. Au plecat agale, când s-au săturat de morsă. Primul a fost puiul și, odată cu el, ne-am luat și noi la revedere.

Dar nu am spus că ursuleții nu erau singuri, ci cu un pescăruș adorabil. Se numește Ivory Gull (l-am văzut și pe coperta cărții cu păsări de pe navă) și înțeleg că e o specie destul de rară. Locuiește aici, în nord, și din când în când, îl mai vezi în preajma urșilor, profitând ca niște vulpi pe urma hranei lor (se mulțumesc și cu resturi). Zbura dintr-o parte într-alta, de

parcă voia să fie sigur că-l prindem toți în cadru. Sau era fericit că a făcut ursoaica rost de mâncare cât pentru tot neamul lui. Oricum ar fi, pe mine m-a bucurat enorm și am un cadru chiar frumos cu el întinzându-și aripile, într-un picior, iar puiul de urs scuturându-și apa de pe față cu ochii închiși. Îmi place contrastul dintre ei. Pescărușul, ca o floricecă plătândă și veselă, care zboară printre uriașii planetei. Pescărușul, de un alb imaculat, iar urșii de culoarea untului și nicidecum albi, cum erau în imaginația mea (și probabil în a multor altora).

Ah, la cina întârziată am avut chilli con carne. Dar cum stomacul meu nu acceptă nimic picant, m-am mulțumit cu porția de pește de ieri, pe care nu am mâncat-o pentru că dormeam, ca să uit că ne legănăm. Altfel spus, tot răul spre bine.

A fost o zi bună!







Rare's Bestia
PHOTOGRAPHY

